

— Ето ви короната, ето и прѣстолътъ — казалъ царьтъ. Слѣдъ половинъ часъ шивачътъ билъ провъзгласенъ за царь. Тогава той заповѣдалъ да развържатъ чувала и изтърсятъ отъ тамъ джуджетата.

— Ето ви чудотворцитѣ, вземете си ги!... — казалъ новиятъ царь.

Джуджетата били страшно разсърдени и най-стариятъ отъ тѣхъ казалъ съ укоръ:

— Зли и жадни човѣче!... Заради тебе ние извършихме всичко, как-

вото ти поиска; ние те спасихме отъ смъртъ, а ти ни прѣдавашъ!... Добръ! Нѣма вече да цѣфнешъ!

Новиятъ царь се изсмѣлъ, а стариятъ царь повелъ съ себе си новата си свига и напусналъ двореца.

Но още сжщата нощъ той казалъ на джуджетата:

— Можете ли да ми възвърнете царството и да изгонимъ шивача изъ двореца?

— Можемъ, — казало най-старото джудженце...

Тѣ заплѣскали ржѣтъ, и неизвѣстно отдѣ се събрала безброй войска; столицата била завзета и шивачътъ изгоненъ.

И когато той седѣлъ прѣдъ градскитѣ порти и оплаквалъ горчиво сждбата си, — при него дошли джуджетата и най-стариятъ му казалъ:

— Ти бѣше богатъ, прочутъ и, най-сетнѣ, и царь... Всичко това ние ти дадохме, ние, малкитѣ джудженца... Но всичко ти отнехме пакъ ние, когато безмилостно ни прѣдаде... Сърди се на себе си, а не на нашата сила и могъщество.

